

Protagonista. Amparo Sard serà l'artista convidada de la nova edició de la Fira d'Art Contemporani de Castelló, MARTE, on presentarà el seu projecte 'Entornos cambiantes'.

En plena era digital, on falsejar «la realitat» és tan senzill, cal qüestionar-ho tot, dubtar de «la veritat». Quina imatge projectem de nosaltres mateixos? És aquesta imatge la que ens representa fidelment o és una mera distorsió, un exercici premeditat que serveix de filtre davant l'opinió pública? Vivim en una era que ens obliga, a tots i cadascun de nosaltres, a crear una imatge de marca per a diferenciar-nos de la resta, per a sentir-nos originals. Volem ser únics, i aquesta afirmació resulta graciosa per un fet elemental: ja som únics.

Tot ésser humà és un ser individual i ho és en tant que posseeix una identitat pròpia. Bé és cert que aquesta individualitat està impregnada al seu torn per certs trets o característiques —que són un constructe— que vénen del col·lectiu, per aquest motiu es diu, en part, que l'ésser humà és un ser social. Malgrat tot, cada persona és un ens propi, discernible del conjunt.

Les tendències o modes generades per l'interès d'uns pocs fan perillera aquesta particularitat, fins al punt de convertir-nos en autòmats. La necessitat de pertànyer a un grup concret, o un ideal determinat, entela la nostra identitat, la modifica, fins al punt d'impedir el nostre creixement personal. En altres paraules,

Art contemporani que ha de parlar per si mateix

Del 14 al 17 de novembre l'Auditori de Castelló acull la sisena edició de MARTE

les, i per a la nostra desgràcia, estem condemnats per les pròpies construccions socioculturals i polítiques que hem generat al llarg de la Història. Tal és la nostra condemna que en l'actualitat hem fet del «postureo» un veritable art. No ho neguin.

Quin significat té tot ara? Quin valor li concedim al que afirmem avui com una certesa? Difícil respondre a tals preguntes, més tenint en compte que aquesta manipulació —conscient— de la nostra imatge, ja sigui individual, col·lectiva o corporativa, és més aviat una gran estafa. I sí, és di-

•
Amparo Sard, David Latorre o Josep Tornero, alguns protagonistes
•

ficil no caure en l'absoluta paranoia en reflexionar sobre la imatge com a frau, però vivim situacions cada vegada més extremes i exagerades entorn de la representació, fets i accions que afecten la (des)informació que ens és donada —com a vàlida—.

EXIGÈNCIES

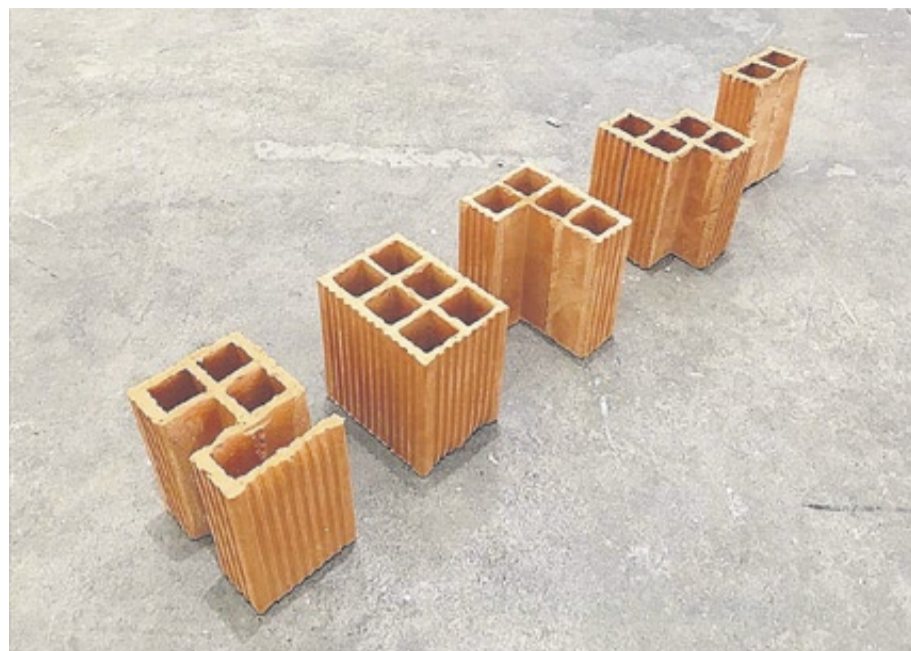
Molts projectes, ja siguin de l'àmbit científic o cultural, també de l'esportiu, busquen legitimar la seua vàlua a través de l'impacte de les seues xifres o a través de la repercussió obtinguda en els mitjans de comuni-

cació, és a dir, de la imatge que projecten de cara a la societat i a les institucions que hagin sufragat la seua organització. Sabem que els números sempre són susceptibles de lleugers canvis i que la mediatització dels propis mitjans dificulta la contrastació de les dades ofertes. Vol això dir que tots menteixen? En absolut, encara que tornem al principi: cal qüestionar-ho tot.

Quin impacte («real») té una cita com la Fira Internacional d'Art Contemporani de Castelló? Ha guanyat la província presència en el circuit internacional d'art? Els artistes d'ací que han participat en MARTE han pogut exportar el seu treball a altres països? Ha augmentat el col·leccionisme d'art a les nostres comarques? A quants col·leccionistes d'altres racons ha atret? La ciutadania és més oberta avui quant als nous llenguatges artístics que fa sis anys, quan va tenir lloc la primera edició de la fira? Quins efectes qualitius ha provocat MARTE en el benestar emocional i intel·lectual de la societat castellonense? Totes aquestes preguntes són pertinents i necessàries si parlem d'un projecte que, com assegura Joan Feliu, un dels directors d'aquesta cita que se celebrarà del 14 al 17 de novembre a l'Auditori i Palau de Congressos de Castelló, «cerca plantejar experiències, relacions privades, entre l'espectador i l'obra d'art».

Uan Flores. 'Proyecto cabezas' serà una de les propostes complementàries de la fira.

David Latorre. MARTE ha reconegut la reflexió sobre l'arquitectura de l'artista.

Mar Vicente. L'artista gallega participarà de la mà d'Espai Nivi Coll Blanc, de Culla.

Carlos Pesudo. El jove artista de Castelló ha rebut enguany el Premi MARTE.

En la presentació d'aquesta pròxima edició s'ha parlat d'una major participació d'artistes internacionals, de l'exhibició de més de tres mil obres, de l'aposta pel valor social de l'art, d'una major visibilitat de la dona en l'art contemporani... Si som sincers, tots aquests aspectes són superficials, en tant que no ens revelen la «veritable» condició d'indispensable d'una fira que, asseguren, «s'ha posicionat com la fira d'art més important del Mediterrani». Realment és així? Seria convenient que s'especificqués què entenen per «Mediterrani», ja que existeixen cites de gran rellevància a Itàlia o Grècia, però aquest és un altre tema que ara no ve al cas.

Més d'un pensarà que aquest «atac» cap a MARTE és injustificat. Però no s'equivoquin, la duresa amb què hem enfocat aquest reportatge té la seua raó de ser: volem més. Sí, així és, cada vegada som més exigents, no ens conformem perquè opinem que és necessari que existeixi una major agitació cultural. És per això que ens preguntem si MARTE, més enllà del que es digui en les rodes de premsa o en els balanços post-fira, continua estant en una fase embrionària o realment té la capacitat, sent conscients de la seua condició de mercat d'art, d'anar més enllà de la pura mercantilització de l'art, això és, servir com una pla-

taforma que generi una reflexió col·lectiva.

Castelló té un gran potencial i mereix *ser-aquí*, en aquest mapa cultural en el qual, i per desgràcia, el nepotisme fa més mal que bé. Com aconseguir-ho? Vist el programa de la sisena edició de MARTE, ja hi ha camí recorregut. És més, la presència d'Amparo Sard com a artista convidada és tot un encert, perquè parlem d'un treball seriós, coherent, que compta amb el beneplàcit de la crítica i que posseeix una gran projecció internacional—té obra en col·leccions de centres de primer ordre mundial com el MoMA de Nova York—.

AMPARO SARD

Sard presentarà en la fira castellanenca el seu projecte *Entornos cambiantes*, que té com a propòsit «ser una presa de consciència sobre la forma en què reaccionem i interpretem avui el que veiem», en les seues pròpies paraules. L'artista mallorquina fa referència a aquesta indiferència actual entorn de totes aquestes imatges tràgiques que apareixen en els informatius cada dia, i també remarca la hipocresia de la societat actual posat que davant aquestes desgràcies «no som capaços de reaccionar ni de fer alguna cosa sobre aquest tema». Per a Sard, «l'entorn canviant és el que ens aporta el sinistre en l'entorn, per la incapacitat de parar un món

La Diputació, Ajuntament de Castelló, UBE i l'UJI, patrocinadors

Un total de
quinze galeries
presenten el
treball d'un dels
seus artistes

imparable en constant evolució, incapaç de comprendre-ho». El que té de bo tot és, i amb això veuran que el nostre discurs inicial guarda relació, que la seua proposta incideix també en tots aquests esdeveniments que poden ser considerats com «fake», fet que perjudica la seua mirada com a artista i que li impedeix transmetre «la seua veritat».

ALTRES NOMS PROPIS

En aquesta sisena edició, destacaríem l'aposta realitzada per dos joves artistes de Castelló com són Carlos Pesudo i Daniel Dobarco. El primer ha estat reconegut amb el Premi MARTE a un artista de Castelló i mostrarà la seua obra que parla sobre la representació de la imatge i sobre com aquesta resulta assimilada i consumida en l'espectre social. Per part seua, Dobarco, a través de la secció *Orbital Expedition*, protagonitzarà una exposició individual en el NH Mindoro. Ells dos són actualment, al costat de Lucía Moya, Gema Quiles o Laura Palau, alguns dels nostres talents joves més interessants.

Pesudo i Dobarco s'uneixen a un llistat de noms propis que formarà part de la secció central de MARTE—*Marte Curated*—, que comissaria Nacho Gil i que reuneix una quinzena d'artistes i galeries: Little, d'Espacio Nuca (Salamanca); Mar Vicente, d'Espai Nivi Coll Blanc (Castellón); Aina

Albo Puigserver, de Pep Llabrés Art Contemporani (Palma de Mallorca); Juan de Dios Morenilla, de Galeria Punto (València); Alejandra Freymann, d'Herrero de Tejada (Madrid); Roberto López Martín, de DDR Art Gallery (Madrid); Jorge Vicén, de La Carbonería Espacio de Arte (Huesca); Xavi Ceerre, de Piramidón. Centre d'Art Contemporani (Barcelona); Daniel Fernández, d'Espacio Líquido (Gijón); Luis Pérez Calvo, de La Gran (Madrid); Ricardo Escavy, de Galeria Shiras (València); i Elisa Braem, d'Addaya Palma (Palma de Mallorca).

I no ens oblidem de David Latorre, Premi MARTE Nacional a un Projecte Contemporani, d'Uan Flores i el seu *Proyecto cabezas* o de Josep Tornero i la instal·lació *La desaparición de las luciérnagas*. Hi ha més propostes, més participants i activitats que fomenten l'experimentació amb l'espectador, que en aquesta edició, assenyala Joan Feliu, «és el veritable protagonista».

Sobre el paper, aquesta pròxima edició de MARTE és, probablement, la més potent, per noms i plantejament, factors que són, en definitiva, els que han de legitimar la seua vàlua, sense interessos pel mig. I l'art ha de parlar per si mateix, perquè «necessitem l'art», com deia Nietzsche, perquè l'art és funció de vida. ▬

Eric Gras